

Yoel Kitabı ve Laodikya'daki Yedinci Gün Adventist Kilisesi - Yirmi Üçüncü

Jeff Pippenger
2026-01-04

Yirmi üç numara

Yirmi ikinci makalede şöyle yazdım: "Sonra on birinci bölümde, seçilmiş halkın soyağacı, Shem'den Abram'a uzanan on adla temsil edilir. On birinci bölüm Babil Kulesi'nin hikayesidir, ama aynı zamanda Abraham tarafından temsil edilen seçilmiş halkın soyağacıdır. On birinci bölüm, Tanrı ile üçlü bir antlaşmaya girecek olan seçilmiş bir halkı tanıtır. Üçüncü ve son adım, yirmi ikinci bölümde Isaac'ın kurban edilmesiydi. 'On bir' bölümü alfa başlangıcıdır ve 'yirmi iki' bölümü omega sonudur. İsimlerin anlamında Tanrı'nın sesini duymak için gereken iman, O'nun sözünün numaralandırılmasında sesini duymak için gereken imandan farklı değildir."

On birinci bölüm, Kabil'in antlaşmasını ve Habil'in antlaşmasını sunar. Yıllar boyunca, Babil Kulesi'nin peygamberlik özelliklerinin sahte bir antlaşmayı temsil ettiğini defalarca gösterdik. Tufandan sonra, dönemlerde bir değişiklik oldu: Tufandan önce ibadet Aden Bahçesi'nin kapısında yapılırken, tufandan sonra ibadet bir sunakta yapılacaktı. Sunak için Kutsal Kitap'ta belirlenmiş özel şartlar vardı. Doğal taşlardan kurulmalıydı; taşlara insan eliyle yontma ya da keski vurulmamış olmalıydı. Harç kullanılmadan kaya üstüne kaya konulmalıydı.

Kulenin amacı, karakteri temsil eden bir isim edinmeleri için Nimrod'un yandaşlarına bir ad kazandırmaktı. Kulede, insanın kendini kurtarmaya kalkıştığını ve kendini göğün tanrıları gibi yücelttiğini görüyoruz. Kule, kendini kurtarabileceğini ve yüceltilmesi gerektiğini düşünen bir kilisenin simgesidir; Mezmur 83'te on kralın, Pazar yasası sırasında gerçekleşen Kutsal Kitap peygamberliğinin kötü ittifakında papalık başını yüceltip yükseltmeleri gibi.

Asaf'ın ezgisi ya da mezmuru. Ey Tanrı, susma; suskun kalma, hareketsiz durma, ey Tanrı.
Çünkü işte, düşmanların gürültü patırtı koparıyorlar; senden nefret edenler başlarını kaldırdılar.
Mezmurlar 83:1, 2.

Dünya henüz Nuh Tufanı ile yıkıma uğramıştı; Tanrı'nın tufan öncesi dünyada mühletin sona erdiğini belirtmesinin nedeni, insanların düşüncelerinin durmadan kötü olmasıydı. Kutsal Kitap birlikten çeşitli şekillerde söz eder; bunlardan biri de "aynı görüşte olmak"tır. İki kişi anlaşmadan birlikte yürür mü?

Şimdi, kardeşler, Rabbimiz İsa Mesih'in adıyla size rica ediyorum: Hepiniz aynı şeyi söyleyin, aranızda ayrılıklar olmasın; tersine, aynı düşüncede ve aynı yargıda tam bir birlik içinde olun.
1 Korintliler 1:10.

Tanrı, Nimrod'un krallığına yönelik yargı sırasında dilleri karıştırdığında, bu, karışıklıktan önce hepsinin birlik içinde olduğunu ve dolayısıyla hepsinin aynı karaktere sahip olduklarını gösterir; ve bu karakter, aynı bölümde İbrahim tarafından temsil edilenlerin aksine, insan amellerine dayanan

bir dindi. Nimrod zamanında Şem imanlı biriydi. Tarihçiler, Rab'bin huzurunda kudretli bir isyancı olan Nimrod'u öldürenin Şem olduğunu belirtir. Ancak bu nokta, tarihçilerin fikirlerinden bağımsız olarak da geçerlidir; çünkü Şem bir antlaşma adamıdır; soyunu bir antlaşma adamı olan Nuh'a dayandırır; Nuh da soyunu bir başka antlaşma adamı olan Şit'e dayandırır; Şit ise, kardeşi Habil'in yerine antlaşma tarihine giren bir başka antlaşma adamıdır; Habil de Âdem'in doğrudan soyundan gelen bir başka antlaşma adamıydı.

Yaratılış 11, Mesih ile Şeytan arasındaki büyük mücadeledir; bir yaşam antlaşması ve bir ölüm antlaşması bağlamında. Nimrod, Rab'bin önünde kudretli avcıyı temsil eder; çünkü o, çok sayıda bağılısı bulunan bir kiliseyi temsil eder. Avram ise, Şem aracılığıyla, az sayıda bağılısı olan bir kiliseyi temsil eder. Nimrod kulesini inşa ederken antlaşmanın adamı Şem'di; ancak on birinci bölümdeki iki antlaşmayı temsil edenler Şem ile Nimrod değil, Nimrod ile İbrahim'dir. Pavlus bu peygamberlik ilkesini açıkça tanımlar.

Çünkü bu Melkisedek, Salem kralı, Yüce Tanrı'nın kâhini, kralların bozguna uğratılmasından dönen İbrahim'le karşılaşır onu kutsadı; İbrahim de ona her şeyin onda birini verdi. Önce adı "Doğruluk Kralı" diye yorumlanır; sonra da "Salem Kralı", yani "Barış Kralı". Ne babası var, ne annesi, ne de soy kütüğü; günlerinin başlangıcı yok, yaşamının sonu da yok; ama Tanrı'nın Oğlu'na benzetilmiş, sürekli kâhin olarak kalır. Şimdi düşünün, atamız İbrahim'in ganimetlerin onda birini verdiği bu adamın ne denli büyük olduğunu.

Ve gerçekten, kâhinlik makamını alan Levi oğullarından olanların, Yasa'ya göre halktan—yani kardeşlerinden—ondalık almaları buyurulmuştur; her ne kadar onlar İbrahim'in belinden çıkmış olsalar da.

Ama soyu onlardan sayılmayan kişi, İbrahim'den ondalık aldı ve vaatleri almış olanı kutsadı. Ve tartışmasız, küçük olan büyük olan tarafından kutsanır. Burada ölümlü insanlar ondalık alır; oysa orada, yaşadığına tanıklık edilen biri alır. Hatta şöyle diyebilirim ki, ondalık alan Levi de İbrahim aracılığıyla ondalık verdi. Çünkü Melkisedek onunla karşılaştığında, o henüz atası İbrahim'in bedenindeydi. İbraniler 7:1-10.

Melkisedek konusunda zamanımıza ait pek çok hakikat vardır, ama ben yalnızca şu noktayı vurguluyorum: Pavlus, antlaşma insanların peygamberî özelliklerini doğrudan öğretir; bundan kastım, ilham edilmiş tanıklıkta, Kutsal Yazılardaki tanıklıkları insanlıkla Tanrı'nın antlaşmasının peygamberî çizgisinde bir işaret taşı belirleyen erkekler ve kadınlardır. Pavlus, Sina'da Levilik kâhinliği kurulmadan önce yaşamış olan—dolayısıyla Levilik kâhinliğinin var olmasından dört yüz yıldan fazla bir süre önce—Melkisedek'in Levi'den ondalık kabul ettiğini öğretir. Levilik kâhinliğinde görev alabilmek için, kan bağıyla Levi'den geldiğini kanıtlayabilen bir Levili olmak zorundaydın. Levi henüz doğmamış olduğu için, Melkisedek soyunun Levi soyundan geldiğini gösteremezdi.

Tanrı'nın Adem ve Havva'yla yaptığı antlaşmayı temsil eden peygamberlik çizgisi aslında iki antlaşmadan oluşur. İlki, basit bir sınavla sınanan bir yaşam antlaşmasıydı. Düşüşten ve o sınavda başarısız olduktan sonra, bir sonraki antlaşma, giysi sağlamak için bir kuzunun kanını içeriyordu. Ardından, gökkuşağı, Nuh ve sunakta tapınma ile temsil edilen Tanrı'nın insanlıkla yaptığı

antlaşma geldi. Sonra Yaratılış 11'de, İbraniler diye adlandırılacak seçilmiş bir halkla Tanrı'nın antlaşması başladı. Bu öykülerin her birinde Kutsal Kitap'taki kişiler antlaşma insanlarıdır.

Yaratılış 11'de, seçilmiş bir halkla yapılan yaşam antlaşmasının başlangıcı ortaya konur; bu da, Nimrod'un, sunağın temsil ettiği yontulmamış taşlar ve harç kullanılmamasının taklidi olan tuğla ve harçla temsil edilen ölüm antlaşmasını kurduğu tam yerde ortaya konur. Kardeş White bize, sunağın Mesih'i temsil ettiğini bildirir; dolayısıyla Nimrod'un dini, sahte bir din olarak, sahte bir Mesih'i temsil eder.

Birbirlerine, "Gelin, tuğla yapalım, onları iyice pişirelim" dediler. Taş yerine tuğla, harç olarak da zift kullandılar. Yaratılış 11:3.

Ve eğer bana taşlardan bir sunak yaparsan, onu yontma taşlardan yapmayacaksın; çünkü üzerine aletini kaldırırsan onu kirletmiş olursun. Çıkış 20:25.

Biz kutsal ile sıradanı birbirine karıştırma tehlikesi içindeyiz. Tanrı'dan gelen kutsal ateş, çabalarımızda kullanılmalıdır. Gerçek sunak Mesih'tir; gerçek ateş Kutsal Ruh'tur. İlhamımız budur. Yalnızca Kutsal Ruh bir insanı yönlendirdiğinde ve ona rehberlik ettiğinde, o kişi güvenilir bir danışmandır. Eğer Tanrı'dan ve O'nun seçtiklerinden yüz çevirip yabancı sunaklara danışmaya gidersek, işlerimize göre cevap alırız. Seçilmiş Mesajlar, kitap 3, 300.

Diğer gerçeklerin yanı sıra, Yaratılış 11'den peygamberlik açısından çıkarılan derslerden biri, onun bir peygamberlik çizgisinin başlangıcını temsil ettiği. Nuh'un tufanı peygamberlik açısından bir ayrımı işaret eder. Nuh gemiden çıktığında yeni bir ibadet yöntemi olacaktı ve ibadet yöntemi, Kabil ile Habil'in öyküsünde ortaya konduğu gibi, her zaman ibadet edenlerden iki sınıf ortaya çıkarır. Yaratılış 11 yeni bir dünyadır; başlangıç anlatısı, Tanrı'nın son günlerdeki antlaşma halkı Pazar yasası krizi sırasında on birinci saat işçilerini Babil'den çağırırken, bitiş tarihinin temel anlatısı haline gelir. Nemrut, Pazar yasası krizi sırasında günah adamıdır ve Sam, yani İbrahim, aynı krizde Tanrı adamıdır. Yaratılış 11'deki saçılma ve dillerin karıştırılması, Nuh'un gemiden çıkmasından kısa süre sonra başladı. On birinci bölümün teması iki antlaşmadır ve öykü, İbrahimî antlaşmanın üçüncü adımı yirmi ikinci bölümde ortaya konduğunda sonucuna ulaşır.

On birinci bölüm, yirmi ikinci bölümde omega tarihine ulaşan İbrahim'in soy çizgisinin alfa tarihidir. Nimrod'un Babil'inin başlangıç öyküsü ile İshak'ın takdiminin bitiş öyküsü, her ikisi de insanlık üzerindeki nihai yargıyı temsil eder. Çizgi Nimrod'un kulesinde başlar ve İshak'ın takdimine kadar uzanır; ve çizgi iki zıt takdimde doruğa ulaşır. Nimrod'un takdimi Tanrı'nın icraî yargısını alır ve İbrahim'in yargısı Tanrı'nın bereketini alır. Nimrod on birinci bölümün alfasıdır ve İbrahim yirmi ikinci bölümün omegasıdır. Omega her zaman daha büyüktür; İbranice alfabeğe göre en az yirmi iki kat; ve dillerin karıştırılmasında ve ulusların dört bir yana saçılmasında tezahür eden güç, çarmıhın gücü tarafından çok daha fazlasıyla aşıldı. Nimrod'un kulesi 11 Eylül'ün İkiz Kuleleri'ni temsil eder ve İshak'ın takdimi Pazar yasasını temsil eder.

Seçilmiş bir halkla yapılan antlaşmanın hattı, on bir sayısının simgesiyle başlar ve yirmi iki sayısının simgesiyle biter. Bu hat, Nimrod'un alfa tarihinde ve ayrıca İbrahim'in omega tarihinde deneme süresinin kapanışında sona erer. Nimrod ile İbrahim'in bizzat tarihi Kutsal Kitap'ın ilk kitabında ortaya konur ve yakın zamanda yaşanan Nuh tufanının yol açtığı yıkımın ardından

parçaların toparlanması bağlamına yerleştirilmiştir. Kutsal Kitap'ın ilk kitabında iki antlaşmanın tasviri, on birinci bölümden yirmi ikinci bölüme uzanan hat üzerinde deneme süresinin kapanışını ortaya koyan iki tanık sağlar.

Adaletsiz olan yine adaletsiz kalsın; murdar olan yine murdar kalsın; doğru olan yine doğru kalsın; kutsal olan yine kutsal kalsın. Vahiy 22:11.

Nimrod hâlâ haksız ve murdar, İbrahim ise hâlâ doğru ve kutsaldır; Yaratılış 11-22'nin alfasında ve ayrıca Vahiy 22:11'in omegasında belirtildiği gibi. Sınama dönemi kapanmadan hemen önce, 10. ayette, bu kitabın peygamberlik sözlerinin mühürlenmemesi için bir bildiri yapılır. Sınama dönemi kapanmadan hemen önce, hemen sonraki ayette, Vahiy'de mührü açılması gereken bir peygamberlik olduğu bildirilir. On birinci ayetten iki ayet sonra, Mesih o peygamberliğin mührünü açmanın anahtarını verir.

Ve bana dedi: Bu kitabın peygamberlik sözlerini mühürleme; çünkü zaman yakındır. Haksız olan haksızlığını sürdürsün; kirli olan kirliliğini sürdürsün; doğru olan doğruluğunu sürdürsün; kutsal olan kutsallığını sürdürsün. Ve işte, tez geliyorum; ödülüm yanımdadır; herkese yaptığı işe göre vermek için.

Ben Alfa ve Omega'yım, başlangıç ve sonum, ilk ve sonum. Vahiy 22:10-13.

Yirmi ikinci bölüm, Kutsal Kitap'ın tamamının omega bölümüdür ve mühürlenmiş Vahiy peygamberliğinin açılmasının anahtarı, Mesih'in Vahiy'in birinci bölümünde en başta belirlediği ilkedir. Birinci bölüm İbranice alfabenin ilk harfidir, yirmi ikinci bölüm ise son harfidir. Birinci bölümün dokuzdan on bire kadar olan ayetlerinde Yuhanna kendini tanıtır ve Mesih'i Alfa ve Omega olarak tanımlar.

Ben, kardeşiniz ve sıkıntıda, İsa Mesih'in krallığında ve sabrında sizinle paydaş olan Yuhanna, Tanrı'nın sözü ve İsa Mesih'in tanıklığı uğruna Patmos denilen adadaydım. Rab'bin günü'nde Ruh'ta idim ve arkamda borazan sesi gibi güçlü bir ses duydum. Şöyle diyordu: Ben Alfa ve Omega'yım, ilk ve sonum; gördüklerini bir kitaba yaz ve Asya'da bulunan yedi kiliseye gönder: Efes'e, Smyrna'ya, Pergamos'a, Tiyatira'ya, Sardis'e, Filadelfya'ya ve Laodikea'ya. Vahiy 1:9-11.

On birinci ayette Yuhanna Patmos'tadır; ama on ikinci ayette döner ve o noktadan itibaren göksel tapınakta bulunur. Böylece, 9/11. ayetlerde, İsa'yı Alfa ve Omega olarak tanımlayan Yuhanna'nın tanıklığını buluruz; bu, İsa'nın 8. ayette zaten kendisi hakkında belirttiği bir şeydir:

Ben Alfa ve Omega'yım, başlangıç ve sonum, diyor Rab; var olan, var olmuş ve gelecek olan, her şeye gücü yeten. Vahiy 1:8.

Sekizinci ayette, Yuhanna, Mesih'in kendisi hakkında söylediği sözleri işitip yazıyor. Dokuzdan on bire kadar olan ayetlerde ise konuşan Yuhanna'nın kendisidir. Bu, ilk on bir ayette Mesih'i Alfa ve Omega olarak tanımlayan iki tanığı temsil eder. Dokuzdan on bire kadar olan ayetler kendi başına bir düşünce birimini oluşturur. Tüm bölümle bağlantılı olsa da, bu ayetlerde Yuhanna kendisinden söz eder; oysa dördüncüden sekizinciye kadar olan ayetlerde Yuhanna, Tanrılık adına kendi kiliselerine konuşmaktadır. Dördüncü ayet, sekizinci ayette sona eren bir düşünce birimini

başlatır. Bu, “var olan, var olmuş ve gelecek olan” Mesih’in başlangıçta anılan niteliklerinin dördüncü ayette ve sonra tekrar sekizinci ayette tanımlanmasıyla anlaşılır.

Yuhanna’dan Asya’da bulunan yedi kiliseye: Var olan, var olmuş olan ve gelecek olan’dan; tahtının önünde bulunan yedi Ruh’tan; ve sadık tanık, ölümler arasından ilk doğan ve yeryüzünün krallarının hükümdarı olan İsa Mesih’ten size lütuf ve esenlik olsun. Bizi seven, kendi kanıyla günahlarımızdan bizi yıkayan ve bizi Tanrı’ya, kendi Babasına, krallar ve kâhinler yapan O’na, yücelik ve egemenlik sonsuzlara dek olsun. Âmin. İşte, bulutlarla geliyor; her göz O’nu görecek, O’nu delenler de; ve yeryüzünün bütün oymakları O’nun yüzünden dövünecek. Evet, Âmin.

Ben Alfa ve Omega'yım, başlangıç ve sonum, diyor Rab, var olan, var olmuş ve gelecek olan, Her Şeye Gücü Yeten. Vahiy 1:4-8.

Birinci bölümün ilk üç ayeti, üçüncü ayet “zaman yakındır” dediği için, mühlet sona ermeden hemen önce mühürünü açılan İsa Mesih’in vahyini sunar. “Zaman yakındır” ifadesi, “Bu kitabın peygamberlik sözlerini mühürleme; çünkü zaman yakındır” diyen yirmi ikinci bölümün onuncu ayetindeki ifadeyle aynıdır. Mühürünü açılan peygamberlik, İsa Mesih’in vahyidir.

Dördüncü ayet mühürlerin açılışını başlatır ve Yuhanna’nın “Ben Yuhanna” şeklindeki tanıklığıyla başlar; sonra ise sekizinci ayette kendini tanıtan Mesih’tir. Beş ayetin ilkinde insani bir tanık, sonunda ise ilahi bir tanık vardır. Dördüncü ayet Göklerdeki Baba’yı “var olan, var olmuş olan ve gelecek olan” olarak tanımlar. Sekizinci ayet ise Mesih’i “var olan, var olmuş olan ve gelecek olan” olarak tanımlar.

İsa Mesih’in Vahiy’inin mühürlerinin açılmasının anahtarı, alfa ve omega ilkesidir. İlk ve Son olarak Mesih, geçmişteydi ve gelecekte de olacak olsa da, şimdi de vardır. İsa ile Baba’nın, “vardı, var ve gelecek olan” Tanrı olmaları gerçeği, Mesih’in Alfa ve Omega olarak bir başka tasviridir. O Alfa ve Omega’dır, İlk ve Son’dur, Başlangıç ve Son’dur ve başlangıçta vardı, sonda da olacaktır. Sezariye Filipi’deki kiliseye verilen krallığın “anahtarları”, Yeşaya 22:22’de Elyakim’in omzuna konan “anahtar” ile de aynıdır. Vahiy kitabının alfası birinci bölümdür, omegası ise yirmi ikinci bölüm; dolayısıyla Vahiy’in bölümlerinde İbrani alfabesinin tamamını buluruz. On üçüncü bölüm Amerika Birleşik Devletleri’nin ve ardından dünyanın isyanını temsil eder. Birinci bölüm Mesih’i Alfa ve Omega olarak sunar ve yirmi ikinci bölüm aynı gerçeği ortaya koyar, fakat birinci bölümde söz edilen mühürlerin açılmasıyla bağlantılı olarak. Birinci, on üçüncü ve yirmi ikinci bölümler, birlikte “gerçek” sözcüğünü oluşturan üç İbranice harfi temsil eder.

Matta’nın yirmi üçüncü bölümünde İsa, Ferisiler ve Sadukiler’e yönelik sekiz "vay halinize" ilan eder. Yirmi ikinci bölümün son ayetinde ise Mesih’in münakaşa eden Yahudilerle etkileşimi Davut’un bilmeceyle sona erdi; bu bilmece ancak Alfa ve Omega ilkesini anlarsanız çözülebilir.

Ferisiler bir araya toplandıklarında, İsa onlara şöyle sordu: Mesih hakkında ne düşünüyorsunuz? O kimin oğludur?

Ona "Davut'un Oğlu" dediler.

Onlara şöyle dedi: Öyleyse Davut, ruh aracılığıyla, "Rab benim Rabbime dedi: 'Ben düşmanlarını ayaklarının altına serinceye dek sağımda otur'" diyerek ona nasıl Rab der? Madem Davut ona Rab diyor, o nasıl onun oğlu olur?

Hiç kimse ona tek kelimeyle bile cevap veremedi; o günden sonra da hiç kimse ona artık başka soru sormaya cesaret edemedi. Matta 22:41-46.

Yirmi ikinci bölümün sonucu, antlaşma tarihindeki bir yol işaretini ortaya koyar. Yeremya da bu hakikat çizgisini ele alır:

Rab'den Yeremya'ya gelen söz şöyleydi: Rab'bin evinin kapısında dur ve orada bu sözü ilan et ve de ki: Rab'be tapınmak için bu kapılardan giren ey Yahuda halkı, Rab'bin sözünü işitin. İsrail'in Tanrısı, Orduların Rabbi şöyle diyor: Yollarınızı ve yaptıklarınızı düzeltin, o zaman bu yerde yaşamanızı sağlayacağım. Şöyle diyen yalan sözlere güvenmeyin: "Rab'bin Tapınağı, Rab'bin Tapınağı, Rab'bin Tapınağıdır bunlar."

Çünkü eğer yollarınızı ve yaptıklarınızı iyice düzeltirseniz; bir kişi ile komşusu arasında adaleti gereğince yerine getirirseniz; yabancıya, yetime ve dula zulmetmezseniz, bu yerde masum kanı dökmezseniz ve size zarar verecek başka tanrıların peşinden de gitmezseniz, o zaman sizi bu yerde, atalarınıza verdiğim ülkede sonsuza dek yaşatacağım. İşte, hiçbir yarar sağlamayan yalan sözlere güveniyorsunuz. Hırsızlık edip, adam öldürüp, zina edip, yalan yere yemin edip, Baal'a tütsü yakıp, tanımadığımız başka tanrıların peşinden gidip; sonra da adımla anılan bu evde önümde durup, "Bütün bu iğrençlikleri yapmak için kurtarıldık" mı diyeceksiniz?

Adımla anılan bu ev, sizin gözünüzde haydutlar inine mi dönüştü? İşte, ben de bunu gördüm, diyor Rab. Ama şimdi, başlangıçta adımla koyduğum Shiloh'daki yerime gidin ve halkım İsrail'in kötülüğü yüzünden ona ne yaptığımı görün.

Ve şimdi, siz bütün bu işleri yaptığımız için, Rab şöyle diyor: Size sabah erkenden kalkıp konuştum, ama siz işitmediniz; sizi çağırdım, ama yanıt vermediniz. Bu nedenle, adımla anılan ve güvendiğiniz bu eve ve size ve atalarınıza verdiğim bu yere, Şilo'ya yaptığımı yapacağım. Ve bütün kardeşlerinizi, hatta Efrayim soyunun tamamını dışarı attığım gibi, sizi de gözümün önünden dışarı atacağım. Bu yüzden bu halk için dua etme; onlar için ne feryat ne de dua yükselt; bana aracılıkta da bulunma; çünkü seni işitmeyeceğim. Yeremya 7:1-16.

Yeremya'ya, eski İsrail için dua etmemesi söylendi; çünkü onlar, tıpkı yirmi ikinci bölümün sonunda münakaşacı Yahudilerin ulaştığı gibi, geri dönüşü olmayan bir noktaya varmışlardı. Musa (bir antlaşma adamı), Tanrı'nın seçilmiş antlaşma halkını yok etme kararıyla karşı karşıya kaldığında, dua ile şefaet etti. Yedinci bölümde Yeremya'ya aynı antlaşma halkı için dua etmemesi söylenir. Şilo'nun peygamberlik tarihçesi, günahları kurtarılamaz bir noktaya ulaştığında Tanrı'nın seçilmiş bir antlaşma halkını reddettiğine dair satır satır bir kanıt olarak gösterilir; bu, tek bir ayette ifade edilir.

Efrayim putlara bağlandı: bırakın onu. Hoşea 4:17.

Antlaşma tarihinde Tanrı'nın antlaşma ilişkisini sona erdirdiği nokta, belirli bir kilometre taşıdır. Yeşu ve Kalev'in raporunun reddedilmesi, onuncu sınamayı işaretleyen başka bir örnektir. Birkaç bölüm sonra Yeremya'ya bu halk için dua etmemesi de söylenir.

Bu nedenle bu halk için dua etme; onlar için ne yakarıştaki bulun ne de dua et. Çünkü sıkıntıları yüzünden bana yakardıkları zamanda onları dinlemeyeceğim. Yeremya 11:14.

Yedinci bölümde, Shiloah'ın sembolizmiyle temsil edilen Pazar yasası sırasında Laodikyalıların kusulması, O'nun yakın gelecekte 'ne yapacağını' ortaya koymaktadır.

Bundan dolayı, adımla anılan, güvendiğiniz bu eve ve size ve atalarınıza verdiğim bu yere, Şilo'ya yaptığım gibi yapacağım. Sizi huzurumdan kovacağım; nasıl ki bütün kardeşlerinizi, hatta Efrayim'in tüm soyunu kovduysam öyle. Bu yüzden bu halk için dua etme; onlar için ne feryat et ne de dua et; bana aracılık etme; çünkü seni işitmeyeceğim. Yeremya 7:14-16.

On birinci bölümde, dua etmeme emri, Laodikyalıların Pazar yasasını izleyen sıkıntı zamanında kendilerini bulduklarında onları saracak korkuyla ilgilidir. Yaşadıkları korku, antlaşmayı reddetmelerinin tarihçesi içinde yer alır.

Bu antlaşmanın sözlerini işit ve Yahuda halkına ve Yeruslaim'in sakinlerine söyle; Onlara şöyle diyeceksin:

İsrail'in Tanrısı Rab şöyle diyor:

Bu antlaşmanın sözlerine uymayan adama lanet olsun—onları Mısır diyarından, demir ocağından çıkardığım gün atalarınıza şöyle buyurdum: “Sesime kulak verin ve size buyurduğum her şeye göre bu sözleri yerine getirin; böylece siz benim halkım olacaksınız ve ben de sizin Tanrınız olacağım; öyle ki atalarınıza yemin ettiğim sözü yerine getireyim: onlara süt ve bal akan bir ülke vermek için—bugün olduğu gibi.”

O zaman ben cevap verdim ve dedim ki: "Öyle olsun, ya Rab." Sonra Rab bana dedi ki,

Yahuda şehirlerinde ve Yeruslaim sokaklarında bu sözlerin hepsini ilan et ve de ki: “Bu antlaşmanın sözlerini dinleyin ve onları yerine getirin.” Çünkü Mısır diyarından onları çıkardığım günden bugüne dek, sabah erkenden kalkıp uyararak, “Sesime itaat edin” diyerek atalarınızı ısrarla uyardım. Ama onlar itaat etmediler, kulak asmadılar; tersine, her biri kendi kötü yüreğinin arzularının peşinden gitti. Bu yüzden onların başına, yapmalarını emrettiğim bu antlaşmanın bütün sözlerini getireceğim; ama onlar onları yerine getirmedi.

Rab bana şöyle dedi: Yahuda halkı arasında ve Yeruslaim'in sakinleri arasında bir komplo bulundu. Sözlerimi dinlemeyi reddeden atalarının kötülüklerine geri döndüler; başka ilahların peşinden gidip onlara hizmet ettiler. İsrail halkı ile Yahuda halkı, atalarıyla yaptığım antlaşmayı bozdular.

Bu nedenle Rab şöyle diyor: İşte, onların başlarına kurtulamayacakları bir felaket getireceğim; bana feryat etseler de onları dinlemeyeceğim. O zaman Yahuda'nın kentleri ve Yeruslaim'in sakinleri gidip buhur yaktıkları ilahlara feryat edecekler; ama bu ilahlar onları sıkıntı zamanında hiç kurtarmayacak. Çünkü ey Yahuda, kentlerinin sayısınca ilahların vardı; ve

Yeruşalim'in sokaklarının sayısınca o utanç verici Şeye, hatta Baal'a buhur yakmak için sunaklar kurdunuz.

Bu yüzden bu halk için dua etme; onlar için ne yalvar ne de dua et. Çünkü sıkıntılarından dolayı bana yalvardıkları zaman onları işitmeyeceğim. Yeremya 11:1-14.

Yüz kırk dört binin arasına girmeye aday olanların diriliŐi Vahiy 11:11'de belirtilir; onların son toplaniŐı Yeşaya 11:11'de belirtilir; ejderha, canavar ve sahte peygamberin diŐ hattı Daniel 11:11'de belirtilir; delice otlarının Pazar yasası yargısı Hezekiel 11:11'de ve akılsız kızların üzerine gelen ceza ve korku Yeremya 11:11'de belirtilir.

Bu halk için dua etmeyin emri, Matta'nın yirmi ikinci bölümünün son ayetlerindeki yol iŐaretidir ve yirmi üçüncü bölüm Adventizm'e yönelik sekiz "vay halinize"yi tanımlar. Yirmi üçüncü bölüm ya 22 Ekim 1844'tür ya da Pazar günü yasasıdır. Bu iki yol işareti de evliliğin bir gerçekteŐmesidir ve evlilik, tek beden olmak üzere bir araya gelen gelin ile damat arasındadır. Evliliğin tamamlanması kefareti, yani "bir-olma"yı temsil eder. İnsan Tanrı'nın suretinde yaratıldı ve O erkek ve diŐi yarattı. Nesilleri, erkekten yirmi üç ve kadından yirmi üç kromozomla temsil edilir. Birlikte, bu kırk altı kromozom tapınağı oluşturur. Her birey bir tapınaktır; çünkü Rab'bin tapınağı olduğunuzu bilmiyor musunuz?

Evliliğin tamamlanması, ikisinin bir olduğu anda, yirmi üçlük iki tapınağın birleŐerek kırk altılık tek bir tapınak oluşturmasıdır. Mesih tapınağı inşa edendir ve O, kilisesini kendi erkek tapınağıyla birleŐecek diŐi tapınak olarak inşa eder. Bağlantı, insan tapınağının Tanrı'nın tapınağının En Kutsal Yerinde ilahi olanla birleŐmesidir. "Yirmi üç", yüz kırk dört binin mühürlenmesinin bir simgesidir ve o çalıŐma iki bin üç yüz yıllık peygamberliğin sonunda başladı. Matta yirmi üç, yüz kırk dört binin bir taklidi olan Laodikyalı Yedinci Gün Adventistlerine karşı verilmiş bir hükümdür.

Yüz kırk dört bin, yediye ait olan sekizinci olandır; onlar sekizinci günde diriltelenlerdir; onlar Nuh'un gemisindeki sekiz candır; onlar Şit'in soyundan gelen sekiz kiŐidir ve alınlarındaki mühür, sekizinci günde yerine getirilen sünnetle simgelenmişti. Onlar, sekizinci günde hizmet için meshedilen kâhinlerdir; ve yirmi üçüncü bölümde Adventizm üzerine ilan edilen sekiz "vay", sahte sekize karşı bir ilandır.

Akılsız kızlara yönelik "vay haline" ilanı, 22. bölümün son ayetinde Tanrı'nın halkının mühürlenmesiyle öncelenir. 22. bölüm, Yaratılış'taki 22. bölümle örtüşür; çünkü Eski Antlaşma'nın ilk kitabı, Yeni Antlaşma'nın ilk kitabını örnekler. Matta 11'den 22. bölüme kadar uzanan ve on iki bölümden oluşan peygamberlik çizgisinin tam ortasında, bu on iki bölümün altıncısı olan 16. bölümde Simon Barjona'nın adı Petrus olarak deđiŐtirildi.

Ben de sana diyorum ki: Sen Petrus'sun ve ben kilisemi bu kayanın üzerine kuracağım; cehennemın kapıları ona karşı üstün gelemeyecek. Matta 16:18.

Matta'nın 11–22. bölümlerinde 459 ayet vardır. Orta ayet 16. bölümün 17. ayetidir, ancak bu ayet 18. ve 19. ayetlerden ayrılamaz, çünkü tek bir ifadeyi oluştururlar.

İsa ona cevap verip dedi ki: Ne mutlu sana, Yunus oğlu Simun! Çünkü bunu sana insan değil, göklerdeki Babam açıkladı. Ben de sana şunu söyleyeyim: Sen Petrus'sun ve bu kayanın üzerine kilisemi kuracağım; cehennemin kapıları ona karşı üstün gelemeyecek. Sana göklerin egemenliğinin anahtarlarını vereceğim; yeryüzünde bağlayacağın her şey göklerde bağlanmış olacak ve yeryüzünde çözeceğin her şey göklerde çözülmüş olacak. Matta 16:17-19.

On birinci bölümden yirmi ikinci bölüme kadar olan bölümlerin tam merkezinde Hristiyanlık için temel antlaşma beyanı bulunur. Bu beyanda, Simon'un adı Peter olarak değiştirilir; İngiliz alfabesindeki her harfin sayısal konumunu uygularsanız—örneğin "a" bir, "z" yirmi altıdır—"p" 16, "e" 5, "t" 20, diğer "e" 5 ve "r" 18'dir. 16 X 5 X 20 X 5 X 18'i çarptığınızda sonuç 144.000 eder ve antlaşma ilişkisini simgeleyen Peter'ın adının değişmesine yapılan gönderme 16. bölüm 18. ayette yer alır; ayrıca Peter'ın ilk harfi 16, son harfi 18'dir. Bütün bunların hepsi, on birin simgesiyle başlayan ve yirmi ikinin simgesiyle sona eren on iki bölümün tam ortasındadır.

Bu hat, Yaratılış'ın on birinci bölümünden yirmi ikinci bölümüne kadar da bulunur ve bu hatta 305 ayet vardır; bu da o hattın merkezinin on yedinci bölümün on birinci ayeti olduğunu gösterir. Eski Antlaşma'nın ilk kitabının on iki bölümden oluşan bu hattı, İbrahim'le yapılan antlaşmayı tanımlar ve Yeni Antlaşma'nın ilk kitabının aynı bölümlerinde omega hattıyla buluşan alfa hattını temsil eder. Matta'daki omega hattının merkezi, Pazar yasasında yükseltilecek antlaşma işareti olan yüz kırk dört binin antlaşma ilişkisinin doruk noktasıdır. Yaratılış'taki hattın merkez ayeti, yalnızca merkez ayeti değil, İbrahim'le yapılan üç aşamalı antlaşmanın ikinci ya da orta adımını ve aynı derecede önemli olarak antlaşmanın işaretini de belirler.

Sünnet derinizin etini keseceksiniz; bu da benimle sizin aranızdaki antlaşmanın bir işareti olacaktır. Yaratılış 17:11.

Bu konulara bir sonraki makalede devam edeceğiz.

"Sonra, o kir ve çöpleri, sahte mücevherleri ve sahte sikkeleri süpürürken, hepsi bir bulut gibi yükselip pencereden dışarı çıktı ve rüzgâr onları alıp götürdü. O telahta gözlerimi bir anlığına kapadım; açtığımda, bütün o çerçöp yok olmuştu. Kıymetli mücevherler, elmaslar, altın ve gümüş sikkeler ise odanın dört bir yanına bol bol saçılmıştı."

Sonra masanın üzerine, öncekinden çok daha büyük ve daha güzel bir sandık koydu ve mücevherleri, elmasları, paraları avuç avuç toplayıp sandığın içine attı; içlerinden bir tek bile kalmayınca kadar, oysa elmasların bazısı iğne ucu kadar bile büyük değildi.

Daha sonra bana 'Gel ve gör.' diye seslendi.

"Kutunun içine baktım, ama gördüğüm manzara gözlerimi kamaştırdı. Önceki görkemlerinin on katıyla parlıyorlardı. Onları toza saçıp çiğneyen o kötü kişilerin ayakları tarafından kumda ovulup parlatılmış olduklarını düşündüm. Kutunun içinde güzel bir düzen içinde yerleştirilmişlerdi; her biri yerli yerindeydi; onları içine atan adamın herhangi bir görünür çabası olmaksızın. Sevinçten haykırdım ve o haykırış beni uyandırdı." Early Writings, 83.

"Rab'bin gelişini fazla ileri bir zamana erteliyorsunuz. Son yağmurun, gece yarısı haykırışı kadar [aniden] ve on kat güçle geldiğini gördüm." Spalding ve Magan, 5.

Ve kralın onlara danıştığı bilgelik ve anlayışla ilgili bütün konularda, onları krallığındaki bütün büyücülerden ve falcılardan on kat daha üstün buldu. Daniel 1:20.